SUPPLEMENT TO THE BRAHMAVIDYA

ப்ரம்மவித்தியா பத்திரிகையின்

அநுபந்தம்

புத் ௰௧] சிதம்பரம் ஏவிளம்பி௵ ஆவணி௴ ௨அஉக்கு 1897௵ செப்டம்பர்௴ 11உ [இல அ

வைதிகசந்திரமௌலி.

மகாபாசுபதாஸ்திர பராவர்த்தனப்பிரயோகம்

தொடர்ச்சி

(௪) எங்கும் பிரமத்தைக்காட்டுவது பகவதியான சுருதியே.

(௫) 'ஆகாயம் எப்படி ஒன்றாயினும் குடமாதி ஆதாரங்களில் வேறுபடுமோ, அங்ஙனமே ஆன்மா ஒருவனே அனேகவிடத்தில் இருப்பவனாய் ஜலாதாரங்களில் சூரியனைப்போலவே காணப்படுவோன்' என்றுசொன்னார். இவற்றுள் 1, 4. களில் ஈசன்பெருமை வேதங்களிலும் தர்மசாஸ்திரங்களிலும் அகப்படும் என்றாரேயன்றி மற்றவற்றைக் குறிக்கவில்லை. (2)ல் ஜீவன் இயல்பில், ஈசனுக்கிவர் ஒப்பிய 'அபஹதபாப்மத்வாதி' எண்குணங்களும் உண்டென்றார். (3) ல் நிற்குணவாதத்தை ரத்தினம் என்றும் சவிசேஷவாதத்தை சுவர்ணம் என்றும் சொல்லிவிட்டார். (5) ல் கடாகாசாதி திருஷ்டாந்தத்தைச் சூத்திரப்பொருளாக விரித்தார். இவை எல்லாம் இவ்விவாதிக்கு விரோதமல்லவா?

(59) அடுத்த 6-ம் அதிகரணத்தில்

(தஸ்மாத்ஸர்வ ஹ்ருதயகுஹாசய: ஸர்வஸாக்ஷீ ஸர்வவ்யாபகோ ப்ரஹ்மாஸ்யாயாஸாய புருஷஸ்ஸர்வோபாஸ்ய: வேதாந்தசித்திஃப்ரகாசா: ஸத்யாதி த்வந்த்வ ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரஹ்மைதத் ஸ்துதம் நிஷேதிதி நேதிநேதீதி யதிஷ்வேவ)

'ஆகையால் ப்ரம்மாஹங்காரம்மலிந்திடவே பிரமத்தின் சிறந்த தருமங்கள் எல்லாம் உபாஸகர்களுக்குண்டாம்' என்றது குற்றமற்றது. ஆகையால் 'குடமுளது' என்பதாதிவிடங்களில் தோன்றுமுண்மைப் பிரத்யக்ஷ ப்ரம்மம். அதுதவிர மற்றதையே நிஷேதிப்பது 'நேதி' முதலியதென்பது யுக்தமே என்றனர். பாருங்கள்! எங்கும் உள்ள உண்மை ப்ரம்மமும் மற்றது அதன் எதிர்மறையும் என்றால், உலகம் இவருக்கு எவ்விதமாம்? இதுதான் இவர் பாஷ்யமோ?

(60) 9-ம் அதிகரணத்தில்

ஸாமாந்யேனைவ தயோர்தேவயோ: பூஜாஸ்தாநாதிகம் தந்த்ரதிவாகவப்ராணாமநோதிவ| அவ்விருவர்க்கும் (ஹரிஹரர்களுக்கு) 'உலகததில் சமமாகவே பூஜாஸ்தானங்களும் புராணங்களும் ஆகமங்களும்' என்று பாஞ்சராத்திரம் போலவே பாசுபதம் எனக்குறித்தார். மேலும் பரசிவத்துதித்த பராசத்தியே விஷ்ணுதத்துவம் என்றார். அது தான் ஆகமசம்மதமா?

(61) 10-ம் அதிகரணத்தில்—ருக்வேத யஜுர்வேத ஸ்ரீ ராமாயணாதி வாக்கியங்களால் 'பரமசிவனே யாககர்மாராத்தியரும், அதன்பதியும் அதற்குப் பலதாதாவும்' என்று நிரூபித்தார். அவ்விதமாக அம்மகான் பாஷ்யம் இவர் கொண்ட கொள்கைகளுக்கெல்லாம் விரோதியாயதுபற்றி இவர் அப்பாஷ்யத்திலுரிமை பாராட்டியது அவலமேயாம்.

மூன்றாமத்தியாயம் இரண்டாம்பாதம் விசாரிக்கப்பட்டது.

மூன்றாம் பாதத்தைக்கவனிப்பாம்:—

(62) 1-ம் அதிகரணத்தில்-சிரோவிரதவிஷயம். அதுமுன்னரே இவருக்குவிரோதம்என விசாரித்துத்துணியப்பட்டது.

(63) 5-ம் அதிகரணத்தில்

யஃவிரூபாக்ஷம் க்ருஷ்ணபிங்களம் தத்ஸந்தாநஸம்யாநநைநாஸயதாக தத்ஸாரூப்யாவாப்திர்முக்தி:|

'விருபாக்ஷகிருஷ்ண பிங்களாதிதிவ்யரூபானு சந்தான சந்ததியால் அதன் சாருப்யம் பெறுதலே முக்தி' என்றார். இது இவர் சித்தாந்தமுக்திநிலையாவதெங்ஙனம்?

(64) 14-ம் அதிகரணத்தில்—(விரஜாநதீஸ்நாநஸா|

ஷ்ருதி) 'அந்த விரஜாநதியை மனதாற்ருண்டுவான்' என்ருர். இது இவராகமத்தில் எங்காயினும் கேட்டேனுமிருப்பாரா?

(65) அதே அதிகரணத்தில்—வரோகாஶ பரமஶிவபதப்ராப்திரிதி— ப்ரஹ்மப்ராப்திவிவக்ஷிதா) 'ஸ்ரீ பரமாகாசமெனப்படும் (ஸ்ரீ கைலாஸம்) பரமசிவ பதப்ராப்தியே———ப்ரம்மப்பிராப்தி என்ருர். இதுதான் இரண்டறக்கலக்கும் இப்போலி அத்துவிதிக்குபயோகமா?

(66) 16-ம் அதிகரணத்தில்—(ஸர்வேஷாமுபாஸகாநாமர்சிராதி கதிர்நியதா) எல்லாவுபாசகர்களுக்கும் அர்ச்சிராதிகதியுண்டு' என்ருர். அவ்வதிகரணத்தில் அதர்வசிரஸிலுள்ள பாசுபதவித்தையும் சொல்லப்பட்டது. அதுவும் பஞ்சாக்னிவித்தை முதலியவற்றைப் போன்றவொன்றென்று ஆயிற்றேயன்றி யதுவே மோக்ஷமார்க்கம் என்பதாயிற்று. இது இப்பிடிவாத பாசுபதர்க்குச் சம்மதமா?

(67) 21-ம் அதிகரணத்தில்—

(யதிர்ப்ரஹ்மணோ: ப்ரமாணாந்தராஸம்பவேந யா ஸ்ருஷ்யைரவேதைர் பிந்நமித்யோஸ்வ ஶ்ருதி:| தாத்ருஶமேவாஹ்யேயம்)

'தர்மமும் ப்ரம்மமும் வேறு எந்தப்பிரமாணத்தாலும் கிடைக்கப்பெருதனவாகவே, வேதம் எங்ஙனம் அந்தசொருபத்தைச் சொன்னதோ அங்ஙனமே அதையறியவேண்டும்' என்ருர். இதனுல் இவருக்கு வேதமன்றி மற்றியாதும் பிரமாணமல்ல வென்ருயிற்றே. இங்காவது 'வேதசிவாகமங்கள் எங்ஙனம்' கூறிற்ருே அங்ஙனமென்று சொல்லக்கூடாதா. இனி 'வேதத்தையும் சிவாகமம் எனலாம்' என்றமையால், வேதமென்றே சிவாகமங்களையுங்குறித்தார் எனில், வெகுஅழகு! சிவாகமம்என்றசொல்லைப் பொதுவாக வேதத்திலும் உபயோகிக்கலாகும்' என்றதன்றி, வேதம்என்னும் சொல்லைச் சிவாகமத்திலு முபயோகிக்கலாம் என அவர் என்றும் எங்கும்சொல்லி அச்சொல்லை விபசரிக்கவிட்டாரில்லையே.

(68) அதே அதிகரணத்தில்— ஶ்ருதிரேவ ஸர்வப்ரமாணஶிரோபூஷணீயா| 'வேதமே எல்லாப் பிரமாணங்களுக்கும் முடியணியாய் விளங்குவதாம்' என்றனரே. அதற்கு இவர் யாதுசெய்வார்?

(69) 22-ம் அதிகரணத்தில்—நிர்விசேஷ ப்ரம்மவாதத்தைப் பூர்வபக்ஷம்செய்து முறையே பிரமாணங்கொண்டு மறுக்காதுவிட்டு ஸவிசேஷவாதத்தைச் சித்தாந்தம்செய்த நேர்மையே இவருக்குள்ள அத்வைத பக்ஷபாதத்துக்குச் சான்ருகும். அதனை இவ்வாதி கவனிப்பாராக.

(70) 28-ம் அதிகரணத்தில்—'ஸர்வவித்யாங்கம் விபூதிதாரணம்' என்று ஸ்தாபிக்கவெழுந்து சிரோவிரதத்தைமட்டில்விட்ட வாசிரியர்கருத்து இவர்கருதிய கனவின்படி ஸ்ரீ ஜகத்குருஞதன் பாஷ்யவிரோதமாகாது அதனை யனுசரித்தேபோனமைக்கு இவர் யாதுசதிசொல்வர்.

(71) 29-ம் அதிகரணத்தில்–எல்லாவித்தைகளுக்கும் ஞானங்கம் என்றுமீண்டும் சொல்லி முன்னரே முதலத்தியாயத்தில் இவ்விஷயம் சொல்லப்பட்டமையால் இவ்வதிகரணம் வீண்என வருமோவென்று எண்ணி அதற்கு வேறுபலன் உண்டென எழுதினுர், அப்படிக்குச்சென்ன பாசுபத்யாதிகரணம் யோகத்தை மறுப்பதாயின 'இதனுல் யோகம் மறுக்கப்பட்டது' என்ற சூத்திரத்துக்கு மிதற்கும் வேறுபலன் எடுத்துக்காட்டாதொழியார். அங்ஙனம் செய்யாமையாற்ருன் யாம் அவ்வாக்கியம் ஏகதேசிமதமென்ருேம். அதனை மறுத்து இவர்மதத்துக்கேற்றவாறு பொருத்துவதைப் பார்போம்.

(72) 30-ம் அதிகரணத்தில்—மேற்கண்ட வித்தைகளில் ஏதேனும் ஒன்றேபோதும் என்று (விகல்ப வனவ) விகற்பமே என்று முடித்தார். இதனுல் ஸ்பஷ்டமாய் பாசுபதவித்தையும் முன்னர் குறிக்கப்பட பஞ்சாக்னிவித்யாதிகளைப்போல் ஒன்று என்றேயாயிற்று. இவர்கொண்டபடி அதுவே முக்தி ஏது என்று பிடிவாதம் பிடிக்காத இப்பாஷ்யகாரர் அவைதிக சைவருக்காசிரியராவது என்றும் கூடாது. மூன்ரும்பாதம் முடிந்தது. நான்காம்பாதத்தைக் கவனிப்பாம்.

(73) 2-ம் அதிகரணத்தில்–சந்நியாஸத்தைப் பூர்ணமாக ஏற்று வியாக்கியானஞ்செய்கின்ருர். அது சன்னியாஸாக்னிஹோத்திரங்களை நிந்திக்கும் ஆகமங்களைத்தழுவிய இவ்வாதிக்குதவுமா?

(74) 6-ம் அதிகரணத்தில்

கஹஸ்தாநாம் யஜ்ஞஸாபேக்ஷா வித்யா ஸாஸர்வேஷாமாஶ்ரமிணாம் ஸ்வஸ்வாஶ்ரமவிஹிதகர்மாபேக்ஷதி| யாக்ஞம் வித்யா: கர்மாபேக்ஷாவு|

ஆயின் கிரகஸ்தர்களுக்கு யஞ்ஞத்தை அபேக்ஷிப்பதுவித்தை எல்லாவாச்சிரமிகளுக்கும் தத்தமாச்சிரமங்களுக்குரிய கன்மத்தை யபேக்ஷிக்கும். ஆகவே கன்மாபேக்ஷைவித்தைக்குண்டு என்ருர். பாருங்கள் யஞ்ஞாதிகர்மங்களைத்தவிர்த்து கேவலதீக்ஷையாலும் திருநீற்ருலும் முக்தியுண்டென்கிற விவர்க்கிது ஒவ்வுமா?

(75) 7-ம் அதிகரணத்தில்— ஸாங்கஶிவஶிவபூஜா வைதிகீ க்ரியா| சிவபரிசர்யையான வைதிகக்கிரியை என்ருர். சிவபூஜை தாந்திரிகமாவது இவருக்கும் சம்மதமானல் சிவபூஜை வேதாகமங்களில் உள்ளது எனலாம். அங்ஙனமில்லாது கேவலம் வேதத்தையே எடுத்தமையால் இவர் தந்திரவாதையே சகித்தாராகார். அங்ஙனமாக யாம் பாசுபத்யாதிகரணத்திற் சொன்னதே பொருத்தமுடையதாம்.

(76) 14-ம் அதிகரணத்தில்— ஜ்ஞாநவதாம் ஸந்ந்யாஸ யோமஶ்ரவணாத்| அத்யாஶ்ரமீஜ்ஞாநவிதௌ உபஸம்ஹ்ருநாத்|| ஞானவான்களுக்கு சந்நியாஸம் விதிக்கப்பட்டது 'அத்தியாச்சிரமஸ்தன்' என்று தியானவிதியில்சொல்லப்படுதலால்' என்று அத்தியாச்சிரமச்சொல்லை சன்னியாஸம் என்றபொருளில் இருமுறை வினியோகித்தார். இங்ஙனமிருக்க, அதன் உண்மையையறியாது இச்சொல்லுக்கிதேபொருள் சொன்னவரை எல்லாம் இவர்திட்டினரே, அப்படியாக இப்பாஷ்யம் இவர்திட்டுக்குப் பாத்யப்படவேண்டியதாயிருக்க அது இவர்மதபாஷ்யமாவது எங்ஙனம் ஒவ்வும்?

(77) 15-ம் அதிகரணத்தில்

(தத்வாஶுபதவ்ரதமேவதர்வஶிரஸி ஶ்ருதம் புராணேஷு ப்ரஸித்தம் தந்நிஷ்டாநாம் வித்யாப்ராப்திர்முக்திஶ்ச)

அந்தப் பாசுபதவிரதம் அதர்வசிரசில் சொல்லப்பட்டது புராணஙகளில் பிரசித்தம். அதில் நிட்டை யடைந்தோர்க்கு ஞானமும் முக்தியும் என்ருர். இங்குவேதங்களிலும் புராணங்களிலும் பாசுபதமகிமை யுண்டு என்றவர் ஆகமத்தைஎடுக்காது விடுத்தமையால், வைதிகபாசுபதமேயன்றி அவைதிக பாசுபதம் இவருக்குச் சம்மதமல்லவென்று தெற்றெனப்புலப்படும். பாருங்கள்! இந்நவீன சித்தாந்தி சொல்வதைப்போல அதர்வசிரஸ்சொல்லும் பாசுபதமே அத்தந்திரத்துள்ள மந்திரசம்ஸ்கார தீக்ஷையானல் அந்தோ! சிவசிவ இம்மகாசாரியர் புராணங்களை எடுத்து ஆகமங்களைக் களைந்திடுவரா? ஆகையால் இவ்வவைதிக நவீனசைவவாதம் முற்றிலும் ஆசிரியர் ஸ்ரீகண்டமுனிகளுக்கு அசம்மதமென்பது வைரக்கோட்டையாயது. இதனுலும் பாசுபத்யாகமத்திலுள்ள இடைவசனம் ஏகதேசிவாக்கியமாம்.

(78) அதே அதிகரணத்தில்— (பாஶுபதாஶ்ரமே விஜ்ஞாநஸாதந ப்ரஹ்மசர்யயதிதர்மஸங்கராத்|) 'பாசுபதாச்சிரமத்தில் ஞானசாதன ப்ரம்மசரிய யதிதருமங்கள் சேருதலால்' என்று அத்தியாச்சிரமத்தையே இங்ஙனம் சிறப்பித்தநேர்மையை நோக்கிட அவ்வாசிரியர் கொண்ட வைதிக மாண்புவெளியாம்.

(79) அதே அதிகரணத்தில்

(தத்ராத்யாஶ்ரமஸம்ஜ்ஞிதம் முக்யமோக்ஷஹேதுஃ ததந்யோ போகஹேதுரிதி வ்யவஸ்தா ஏவம் புக்திமுக்திஹேதுதயோபாஶுபதவ்ரதம் ஶிவப்ரஸாதகரம் ஶ்ருதிரேவ விதயாதி|)

'அவற்றுள் முக்கியமானது அத்தியாச்சிரமம்—மோக்ஷஹேது; மற்றது புக்திஹேது' என்று வியவஸ்தைசெய்துக்கொள்ளவேண்டும். இங்ஙனம் புக்திமுக்தி உபயஹேதுவாய்ச் சிவப்பிரசாதகரமான இந்தவிரதத்தை வேதமே விதிக்கின்றது' என்ருர். இங்கு 'வேதமே' என்று தேற்றினமையால் அவைதிகபாசுபதத்துக்கும் இதற்கும் சிறிதும் சம்பந்தமில்லை என்று ஏற்படுகிறது. ஆதலாற்றுன் விஷய ஒற்றுமைபற்றி வேதாசிவாகமாபேதம்சொன்ன பாசுபத்யாதிகரணத்துள்ள இடைப்பிரசங்கம் ஏகதேசிவசனமாம். ஆகவே இவ்வாசிரியார் எடுத்த பாசுபத சித்தாந்தம் இவர் பாஷ்யம் எனச்சுவீகரித்துக்கொண்டபாஷியத்தாலேயே முறிகொண்டதுகாண்க. இவ்வளவுடன் மூன்ரும் அத்தியாயம் முற்றுப்பெற்றது. இனி நான்காம் அத்தியாயத்தை முறையே விசாரிப்பாம்:—

நான்காமத்தியாயம் முதற்பாதத்தில்,

(80) 2-ம் அதிகரணத்தில்— ஸதா நிரந்தரம் ஶிவோஹமிதி பாவநாப்ரவாஹேண ஶிதிலிதபாஶதயா த்யக்தபஶுபாவ உபாஸகஶ்ஶிவ ஏவ பவதி| ஆயின் இடையருது 'சிவனேயான்' என்றபாவனையின் பிரவாஹத்தால் பாசங்கள் ஒழிய உபாஸகன் பசுபாவம்நீங்கி 'சிவனேயாவான்' என்றும், (நிரவதிக பரமாநந்தமய நிஷ்கலங்க ஶிவத்வப்ராப்திர்ஹி முக்திஃ|) எல்லையற்ற பரமானந்தமய நிஷ்களங்க சிவத்துவத்தைப் பெறுவதே முக்தியாம் என்றும், (நிரஸ்த ஸமஸ்ததோஷ கலங்கம் ஸகல நிரதிஶய மங்கல குணாகரம் ஹி ஶிவஸ்வரூபம் ப்ரஹ்ம தாத்ருஶமேவ தத்பாவநயோபாஸகஸ்ய தத்தைவ பவதி)

எல்லாக்குற்றங்களும் முற்றும் ஒழிந்து சர்வமங்கள குணங்களும் நிறையப்பெற்று நிற்றலல்லவோ சிவமாந்தன்மை. அதே ப்ரம்மலக்ஷணம். அங்ஙனம் பாவிப்பதால் உபாஸகர்மங்களுமேயாவான் என்றும், ஸ்பஷ்டமாய் முக்தி சரூபசிவசாம்யமே என்றும், அவ்விதமுத்தியும் ஆண்டானடிமையென்ற எண்ணிக்கையுடையாருக்கில்லை என்றும், கேவலம் ஸோஹம்பாவனையுள்ளார்க்கே சித்திக்குமென்றும், சொல்லும் இப்பாஷ்யகாரர் இவர்மதத்துக்கு விரோதியா

யிருக்க அப்பாஷ்யம் தனதென இவர் வெளிவந்தது மிகவும் வியக்கத்தக்கதே.

(81) அதே அதிகரணத்தில்

[illegible]

என்று எல்லாச்சுருதிகளும் தாற்பரியப்படுதலால் ப்ரம்மபாவத்தால் உபாஸிப்பதே யுபாஸகனுக்கு மோக்ஷத்தையுண்டுபண்ணும். அஃதில்லாவழி ஸம்ஸாரந்துலேயவே துலேயாது என்றார். இதனாலும் 'பேதோபாஸ்தி உபாஸ்தியன்று, பேதநிவிருத்தியே மோக்ஷமுமன்று' என்பது அவ்வாசிரியர் மதமாகப்புலப்படுதலால் அவ்விதநித்தாந்தி இவருக்கெவ்வித மாசிரியராவர்?

(82) 12ம் அதிகரணத்தில்

(க) [illegible]

(உ) [illegible]

(ங) [illegible]

(ச) [illegible]

(1) ஆயின் உயிருள்ளவரை அக்னிஹோத்திராதி யஞ்ஞங்களைப் பரமேசுவரார்ப்பண பலபுத்தியுடன் அவனாணையாதலாலும் அவனாராதனரூபமாதலாலும் விடாது செய்யவேண்டும்.

(2) ஆகையால் வித்வானும் வித்தைபூர்ணமாவதற்கென அக்னிஹோத்திராதிகளை யனுஷ்டிக்கவேண்டும்.

(3) 'அக்னிஹோத்திரமாதிகளே தவமாம்.

(4) பிரம்மசொருபமடைய ஹேதுவாதலாலும் அதை எல்லோருமனுஷ்டிக்கவேண்டியதே' என்றும் அக்னிஹோத்திரத்தை நித்தியம் என்றார். இங்ஙனமாக அந்தோ பசுயாகம் என்றும், கொலையென்றும், மிலேச்சரைப்போல கண்டவாறு எஞ்ஞதூஷணஞ்செய்துழலும் அவைதிக வைதண்டிக நவீன பாசுபததாந்திரிகர்களுக்கா இது பாஷ்யம்? அந்தோபாவம்! புஸ்தகத்தைப்பார்க்காது இவராசிரியராய நாவலர் ஏதோ வேறுதமிழ்புஸ்தகத்தின் முகவுரை எழுதியவிடத்துள்ள சொல்லைநம்பி இந்த பாஷ்யத்தை இவர் தமதுபாஷ்யம் என்றார் போலும்!

(83) 13-ம் அதிகரணத்தில்

([illegible])

ஆயின் அனுகுணசன்மத்தால் பலப்பிரதிபந்தம் ஒழியவேண்டி அக்னிஹோத்திராதிகள் அனுஷ்டிக்கவேண்டியதே என்று முடித்தார். இது இவருக்குச்சிறிதும் ஒவ்வாது.

(84) இந்தவத்தியாயத்தின் ஆரம்ப முதல் பாதத்தில் ([illegible]) 'முதற்பாதத்தில் உபாஸனப்பிரகாரம் சொல்லப்படும்' என்று எடுத்து முடிவுவரை விசாரித்து யாகமே அதுவெனவும் அக்னிஹோத்திராதிகள் அவசியம் அனுஷ்டிக்கவேண்டியதெனவும் முடித்தார். இதனாலும் யாம்சொன்னபடி வைதிகபாசுபதம் என்பது வேள்வியாதிகளே என்றதாயிற்று. இங்கு அவைதிக சைவர்சொல்லும் தீக்ஷையாதிசகித வுபாஸனம் முக்திஹேதுவென இவ்வாசிரியர் கருதியுளரேல் இப்பிரகரணத்தில் மறந்திடார். அவரதைச்சிறிதும் நினையாது வைதிகத்தையே எங்கும் நாட்டிவருகிறாராகவே, இவர் பரமவைதிக பாசுபத சிகாமணி என்றது நாட்டப்பட்டது. ஆகவே இந்தபாஷ்யத்துக்கும் நவீனசைவ தாந்திரிகர்க்கும் 'நீருக்கும் நெருப்புக்கும் உள்ளபொருத்தம்' போன்ற பொருத்தமேயுள்ளதென்க. இங்ஙனம் முதற்பாதம் பூர்ணமாயிற்று. இரண்டாம்பாதத்தையும் விசாரிப்பாம்:—

(85) 7-ம் அதிகரணத்தில்

(க) [illegible]

(உ) [illegible]

(ங) [illegible]

(ச) [illegible]

(ரு) [illegible]

(சு) [illegible]

(1) 'இதயத்துள் பரமேசுவரனுடைய'

(2) 'ருத்திரன் ஹிருதயத்தில் உள்ளான்'

(3) 'ஆவோ' என்பதாதிமந்திரங்களில் எவன் ஆராத்யனும் எல்லாயஞ்ஞாதிபதியுமாய்,

(4) 'எல்லாஹிருதயங்களிலும் உள்ள பரப்பிரம்ம பரமேசுவரன்.

(5) உமாபதி பரமாத்மா தனது ஆஞ்ஞாரூபமான வேதங்களில் குறிக்கப்பட்ட அக்னிஹோத்திராதிகளான தமதாராதனங்களில்.

(6) 'அவனுகாரம்பெற்று' என்று பலவாறு இவ்வாதிக்கு விரோதமாக எழுதிவருகிறார். இவர் அத்திவிதிக்கே 'பரமேசுவரன் இதயத்துள்ளான்' என வியாக்யானம்வேண்டும் என்றும், 'தம்மினத்தார்க்கு ஆன்மாவில் உள்ளான்' என வியாக்யானம் செய்யலாமென்றும் சொல்விச் சந்தோஷித்தார். அந்தோ! இப்பாஷ்யகாரர் எங்கும் மந்திரவ்யாக்கியானங்களில் 'இதயத்துள்ளான் ஈசன்' என்கிறாரே, இவர் சிவபாதமேமுக்கியம் என்ற அவைதிகதந்திரத்தைப்புகழ்வதை விட்டுவைதிகயாகத்தையேபுகழ்கின்றாரே? 'ஈசன் ஆணை சிவாகமம், அது அவன் திருவாக்கு' என்று காமிகாதி அவைதிகாகமங்களைக் கொண்டாட ஆசிரியர் வேதமே யவனாணை என்கின்றாரே. இவர் ஆகமோக்த்தீக்ஷையின்றிச் செய்யும்சிவபூஜை பயனற்றதென்னை? இவ்வாசிரியர் அக்னிஹோத்திராதிகளே விஹிதசிவாராதனம் என நாட்டிவருகின்றனரே. இங்ஙனம் எல்லாவிஷயங்களிலும் விரோதம்பெற்ற இந்த பாஷ்யம்தானா இவருக்குக்கிடைத்தது! இதுவரையில் தமக்கொருபாஷ்யமுமின்றி இருந்தஇவர்மதத்துக்கு இவர்மதத்தவர் தவப்பயனாய சிவஞானப்புலவர், திராவிடம் சிவஞானபோதபாஷ்யம் வகுத்ததைக்கொண்டு மகிழாது வருணேத் தமரியற்றிய பாஷ்யம் ஒன்றுவேண்டும் என்று தேடி இந்தபாஷியத்தையாபிடிப்பது? ஒன்று அவைதிகமத்தைவிட்டு வைதிகம் செல்லவேண்டும், அல்லது பகிரங்கமாகத் திராவிட சிவஞானபாஷ்யத்தைப்பற்றியொழுகவேண்டும். மீசைக்குமாசை கூழுக்குமாசையா? தென்கலை வைஷ்ணவரைப்போல (மாஷ்யஞ் வாராஜநம்) 'பாஷ்யம் மற்றவரை மயக்க' என்றுகொண்டதா? நிற்க. மிகுந்த இருபாதங்களையும் விசாரித்து மேல்சென்று முடிவுரை கூறுவாம்.

(86) 1-ம் அதிகாணத்தில்

(நிரவயவோபாஸகாநாம் நார்சிராதிகதிரிதி கேசித்)
'நிரவயவோபாஸகர்களுக்கு அர்ச்சிராதியும் வேண்டாம் என்பர் சிலர்' என்று வேதாந்திமதத்தைத்தழுவினார்.

(87) 5-ம் அதிகாணத்தில்

க॥ ப்ரஹ்மோபாஸகோ ப்ரஹ்மைவ மத்வா நதீ
யேவிஜம்பதே
உ॥ தத்வாதத்வதோ ப்ரஹ்மா தத்வாதத்வதோஹ
ரி: தத்வாதத்வதோயீஶ:
ங॥ தஸ்மாத்வைதிகாநாம் தத:பரம் தத்வயிதீ
யாக்ஷேவ

(க) ப்ரம்மோபாஸகர் ப்ரம்மத்தை நேரிலே பெறுவர். இடையே தாமாசியார்.

(உ) அதன்மேல் ப்ரம்மா, அதன்மேல் விஷ்ணு, அதன்மேல் ஈசன்.

(ங) ஆயின் வைதிகருக் கதன்மேற்கற்பித்தல்யுக்தமன்று என்றார். இதனால் ஆசாரியருக்குப்ரம்மவிஷ்ணு ருத்திராதிய மூர்த்திகளுக்குமேல் கணக்கில்லாது மூர்த்திகளைச்சொல்லும் ஆகமங்கள் அவைதிகங்கள் என்பது ஸ்பஷ்டமாக இஷ்டமெனநாட்டப்பட்டது. இதுடன் மூன்றும்பாதம் முடிவுபெற்றது. நான்காம்பாதமாகிய இறுதிபாஷையை இனி விசாரிப்பாம்.

(88) 1-ம் அதிகரணத்தில்

(க) ஜீவஸ்யதிரோஹிதம் ப்ரஹ்ம ஸத்ருஶமா
ணம்ஸ்வரூபம்।

(உ) தத்ஸத்ருஶமாணம்ஸ்வரூபமாவிர்பவதி।

(ங) முக்தஸ்வரூபம் சித்த்வம் ஸர்வஜ்ஞத்வாதி விஶி
ஷ்டம்।

(1) 'ஜீவனுக்கு மலத்தாற் றடைப்பட்டதும் ப்ரம்மத்துடன் சமானமுமான சொரூபம் (2) ப்ரம்மசமான குணமுள்ள சொரூபம் ஆவிர்ப்பவிக்கும். (3) முக்தனது சொரூபம் சித்தனமும் ஸர்வஞ்ஞத்துவாதிகளுமுள்ளது' என்று சிவசமவாதத்தை நாட்டினார். மேலும் ஜீவன் சுவபாவத்தில் ப்ரம்மசமானமான குணங்கள் உடையவன் எனவும் அவனது சொரூபமான பரப்ரம்மசமானமான சித்தன சர்வஞ்ஞத்துவாதிகளை மலந்தடுத்ததென்றும் சொல்வதால், அனாதிசித்த சிவசமான சொரூபத்தைத் தடுத்தலும் சிவசொரூபத்தைத்தடுத்தலும் சமமேயாதலால் அந்தரங்கத்தில் அத்துவித பக்ஷபாதம் இவருக்குண்டென்பது ஸ்பஷ்டமாக உற்றுநோக்குவார்க்கு வெளியாகும்.

(89) 2-ம் அதிகரணத்தில்

(க) ப்ரஹ்மகுணஸ்வரூபஸத்ருஶம் முக்தகுணஸ்வ
ரூபம்।

(உ) அதோ ப்ரஹ்மணீவ ஸகலகாமாவாப்திரஸ்ய।

(ங) அதோ முக்தஸ்ய ப்ரஹ்மஸாத்ருஶ்யமேவ யுக்தம்.

(1) 'ப்ரம்மத்தின் குணங்களுடனும் சொரூபத்துடனும் முக்தன் குணங்களும் சொரூபமும் சமமுமாம் (2) ஆயின் ப்ரம்மத்திற் குள்ள ஸகல காமபோகங்களு மிவனுக்குண்டு (3) ஆயின்முக்தன்சிவசமன்எனல்பொருந்தும்' என்றார். இதுவும் முக்தியில் ஆண்டானடிமைகளாய் ஈசஜீவர்கள் இருப்பார் எனவாதிக்கும் இவருக்கொவ்வாது.

(90) 3-ம் அதிகரணத்தில்

([illegible]) 'ஆயின் இரண்டும் சொல்லப்படுதலால் இருவகைச்சொருபமும் (சரீரமுள்ளவன் சரீரி) ஜீவனுக்கு முக்தியிற்கூடும்.' என்றும் ([illegible]) ஆயின் ஞானரூபமாதலால் சுயம் ப்ரகாசம் அபஹதபாப்மாதி திவ்ய மங்களகுண பூர்ணம் ப்ரம்மசமானம் முக்தசொரூபம் என்றும் சொல்லப்பட்டது. இதுவும் முக்தாத்துமாக்களுக்கும் ப்ரம்மானந்த போக தாதாவாய் அந்தர்யாமியா யுள்ளவன் ஈசன் என்று வாதிக்கு மிவருக்கொவ்வாது.

(91) 4-ம் அதிகரணத்தில்

(க) [illegible]

(உ) [illegible]

(ங) [illegible]

(ச) [illegible]

(ரு) [illegible]

(சு) [illegible]

(1) சங்கற்பமாத்திரத்தால் எல்லாப்போக்யங்களும் சித்திக்கும் (2) ஆகையால் தன்னையாண்டான் ஒருவனில்லாத சுதந்திரன். (3) இவனுக்கீசன் நியந்தாவல்ல. (4) பசுத்துவம் மலந்தொலைய ஒழிந்தமையால் சிவத்துவமே இவனுக்குச் சித்தித்தது. (5) ஆகையால் முக்தனுக்கு ஸர்வஞ்ஞத்துவம், அனாதி போதத்துவம், நித்ய திருப்தத்துவம் சுதந்திரத்வம் எல்லாச்சக்தியும்பெற்று குறைவிலாற்றல் முதலியனவெல்லாம் உண்டு. (6) ஆயின் முத்தனுன இவனுக்குச் சுவதந்திரம் உசிதமே என்ருர். இவற்றைச் சிறிது கவனிக்கவேண்டும். சங்கற்பத்தாற்ரோன்றுவதே உலகம் என அத்துவிதிகள்சொன்னுல் வெகு வேகமாய் அவர்மேல்பாய்ந்து பிடுங்குவார் இவரினத்தார். ஸ்ரீகண்டமூர்த்திகள்சொல்லும்பொழுது என்னசெய்வார்? மற்று முக்தியில் ஆண்டானீசனடிமைதான் என்று எக்காலமும் ஒழியாத அடிமையானந்தம் வேண்டுமிவர், இரண்டு மூன்று விஷயங்கட்கு எவ்விதம் சமாதானம் சொல்வர்? நித்யபாரதந்திரம் மோக்ஷமென வாதிக்கும் இவருக்கு ஸர்வ சுதந்திர வாதம்செய்வது பாஷ்யமாம். மேலும் 'முக்திபெற்றவன் பசுவுமல்ல பதியுமல்ல பாசமுமல்ல' என்று முத்தனைத் திரிசங்கு சொர்க்கம் சேர்க்கும் சித்தாந்தியாகிய இவருக்கு அம்முக்தன் சிவனே என்றும் வற்புறுத்தும் இப்பாஷ்யக் காரராகுருடர்? பின்னும் சாஸ்திராரப்பத்தில் சிவலக்ஷணமான அங்ககுணங்கள் ஆறும், ஸத்யகாமாதி எண்குணங்களும் ஜீவனுக்கியல்பு என்றும், ஈசனே எண் குணங்களும் அங்கங்களும் பெற்றவனென்றும் வாதிக்கும் இவருக்கொவ்வுமா?

(92) 5-ம் அதிகரணத்தில்

[illegible]

'ப்ரம்மார்ப்பண புத்தியாய் பயன்களைக்கருதாது அனுஷ்டிக்கப்பட்ட அக்கினி ஹோத்திராதி கன்மாக்களையுடைய பரமவித்துவானே இங்கு சுரோத்திரியன், அகாமஹதன் எனப்பட்டான். முக்திபெற்றவனுக்கும் ப்ரம்மத்துக்கும் ஆனந்தம்சமானமேயாம் என்ருர். பசுபாசத்துவேஷிகள் இதைக் கேட்டால் வயிறு பகீர் என்றல்லவோ பதறும். இதுவாஇவர் பாஷ்யம்?

(93) 6-ம் அதிகரணத்தில்

[illegible]

'சித்தாந்தம் யாதெனில்:—குடமாதிகளில் அடங்கினதீபத்திற்குக் குடமாதிகள் தொலைந்தழி தன் ஒளியால் எப்படி வியாப்தியுண்டாமோ அப்படியே மலம் ஒழிந்தழி முக்தனுக்குத் தனதுசக்தியால் சகல வியாப்தி என்ருர். இதனுல் ஜீவன் முக்தியிலும் அணுவே என்றும் சக்தி வியாப்தியே அங்குள்ள விசேடம் என்றும் ஏற்படுகிறது. இதுவும் இவருக்கு விரோதமே.

(94) அதே அதிகரணத்தில்

[illegible]

'முக்தாத்துமாக்கள் அவரது ஞானசக்தியால் ஸர்வத்தையும் வியாபிப்பாராம், என்ருர். இதுவும் இவ்வாதிக்குப்பொருந்தாது.

(95) ௭ அதிகரணத்தில்

[illegible]

'இவர் மகாதேவ ஸமான தர்மமுள்ளவர், முக்தர் தேவர்கள் எனப்படுவோர்' என்கிறார். அதுமட்டும் இவருக்கொவ்வுமா?

(96) 7-ம் அதிகரணத்தில்

முக்தியிலும் அகங்கார முண்டென்றும் அது லௌகிகாஹார விலக்ஷணம் என்றும் சொல்லுகிறாரே அதுதான் இவர் சித்தாந்தத்திற்குத் தகுமா?

(97) அதே அதிகரணத்தில்

அஹமிதி ஶக்திஶ்ஶிவோ ஸ்வயம் ஶ்ருத்யா ஹ்யுதே|

'அகம் என்று சக்தி சிவசம்மௌனத்தின்பேயா' என்று ஒருமதம் சொன்னாரே, அதுதான் இவருக்குச் சம்மதமா? பாஷ்யகாரருக்குச் சம்மதம் அதுவே. எங்ஙனமெனில், ஆதியில் (நமோஹம்பதார்த்தாய) 'அகமென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருளாக அவரை வணங்குவாம்' என்று காப்பிட்டாரகையால் என்க.

(98) ஷை அதிகரணத்தில்

(ஸர்வமுக்தபோக்யத்வம் ஸம்பவதி) 'எல்லாமுக்தருக்கும் போக்யமாவதும் அதுவே' என்று ப்ரம்மத்தைச் சர்வமுக்த போக்யம் என்றாரே இதுதான் இவருக்குச் சம்மதமாமா? ஆன்மாக்கள் ஈசனுக்குப் போக்யவர்க்கங்கள் என்னாது ஈசன் ஆன்மபோக்யம் என்றது இவருக்கெப்படி ஒப்பக் கூடியதாகும்?

(99) 8-ம் அதிகரணத்தில்

(ஸர்வத்ர ஜ்ஞானஶக்த்யுபேதே ஸர்வகதா:) 'அவர் ஞானசக்தி எங்கும் செல்வதால் அவர் ஸர்வகதர்' என்று ஆத்மாணுத்வ வாதத்திலேயே பாஷ்யோப சங்காரம் செய்தார்.

(100) அதேஅதிகரணத்தில்.

(ஸ்வாதீனவ்ருத்தய: ஸர்வைரபி பாபகாருண்ய ரஹிதா:) சுவாதீன விருத்தியுள்ளார் பாபவிசேஷணக்குறைபெறுதார்' என்றும் (ஸ்வதந்த்ரா: ஸர்வைஶ்வர்ய ஸம்யுக்தா:) 'சுவதந்திரர் பரமைசுவரியமுள்ளார்' என்றும் உபசங்கரித்தார். இது இவரது ரௌரவாகமத்துள்ள ஶிவேனைக்யம் ப்ராப்ய ஸ்வதந்த்ர ஶிவாதீன வ்ருத்திக: சிவனுடன் ஐக்யம்பெற்றுச் சிவாதீன விருத்திபெற்று' என்று சொன்ன முத்தலக்ஷணத்துக்கு முற்றும் விரோதம். ஆகவே, இங்ஙனம் அடிமுதல் இறுதிவரை சதாநுபவபத்திகளுடன் கூடின இந்தபாஷ்யத்தைத்தமதுபாஷ்யம்என்றுவெளிவந்ததிருக்கோலம்அவலமாய்பேய்க்கோலமாய்முடிந்ததாம்.

மேற்காட்டிய 100 விரோதங்களால் இவர் மதத்துக்கும் ஸ்ரீகண்ட பாஷ்யத்துக்கும் முற்றும் விரோதம் ஏற்பட்டது. அதனையே மீண்டும் சிறிது விசாரிப்பாம். இவர் முன்னூறுவண்டி சுவடி எற்றினவர் என்று புகழும் சித்தியாருடைய குலால சித்தாந்தம் சொல்ல, அவர் இதைமறுக்க, இவருக்கு இரண்டும் சித்தாந்த நூலாகுமா? விரித்துப்பார்த்தால் ஒவ்வொன்றும் இவருக்கு விரோதமேயாம். நிற்க; இவர் தேசத்துதித்த சிவஞானசித்தியாருக்குரைசெய்த ஞானப்பிரகாச சித்தியார் 4-ம் சூத்திரத்தின் 6-ம் செய்யுளில் சிவாத்துவைதி மதந்தரிசிப்பித்துத் திரஸ்கரிக்கின்றார் என்றும், மற்றும் அனேக விடங்களில் சிவாத்துவித சைவரீறுகவென்றும்; மெய்கண்டமார்க்கத்துக்கு நேர்விரோதமாகவே சிவாத்துவிதிகளைக்குறிக்க இவர் சிவாத்துவிதியென்றும், தமக்குப் பாஷ்யம் ஸ்ரீகண்டீயம் என்றும் சொன்னது மிகவிந்தை! இவரொப்பிய முன்னூறு வண்டிசுவடிக்காரரோ, சிவாத்துவிதிகள் சொல்லும் வழியில் ஈசனது குணபூதமாம் பிரபஞ்சம் என்பதை மறுப்பவர். ஸ்ரீகண்டயோகிகளே ஈசன் குணம் பிரபஞ்சம், ஈசன் குணிஎன்பார். அதில்பிராமாணத்தை மேற்காட்டிய $\frac{46}{16}$ ல் பார்க்க. இங்ஙனமிருக்க இவர் ஸ்ரீகண்ட பாஷ்யப்ராத்தியமும் சிவாத்துவிதி பெயரும் முன்னூறு வண்டிச்சுவடியார் சிடத்தன்மையும் அவைதிகாகம விசுவாசமும் அவ்வாகமிகக் கிரியை வேதோக்தமெனலும் பிரமாணப்புறட்டும் ஒன்றுக்கொன்றுவல்லா வழிகளிலும் முறணியனவென்றன பசுமரத்தாணி என்க. இனி இவர் நாவெடுத்துத் தாம் ஸ்ரீகண்டபாஷ்யத்தவர்,சிவாத்துவிதி என வீணில் தமக்கே இந்தப்பட்டத்தைத் தாமே கட்டி மகிழவிரும்பின் நியாயவழி கடைப்பிடித்து மேற்காட்டிய சதாநுப பத்திகளுக்கும் சமாதானம் உரைத்து நிரூபிப்பதேமரபாம். இங்கு இவர்சொன்ன சிரோவிரத சூத்திரார்த்தம் முதல் ஸ்ரீகண்ட பாஷிய விருத்தமாக அரைத்தமது பாஷ்யமென்று கூசாதுரைத்த இவர்தைரியத்துக்கென்சொல்வோம்! இவர்மேற்படி பாஷ்யத்தில் தாம் கொண்டொழுகும் அவைதிக சிவாகமத் தோத்திரமாவது, அது வேதத்துக்குச் சமானம் என்றுவது சிவதீக்ஷாதிகளின் பெருமையென்றுவது வைதிகநிந்தைஎன்றுவது இவர் கூறிய எந்த ஆகம சித்தாந்தமாவது பாஷ்யத்தில் எங்காவதிருப்பதாகப் பிரமாணவசனம் காட்டியது தமது பாஷ்யம் என்றால், அது ஒருவழி விசாரிக்கப்பாலதாம். அது யாரும் சொல்லாது தாம் சிவாத்துவிதின்று பாஷ்யாதிகார சித்திக்காகப் பொய்யைச் சுமந்து ஸ்ரீகண்டபாஷ்யம் எமதுபாஷ்யம் என்பது மிகவும் தவறு. அன்றி இவர்மதம் பாஷ்யமற்றதும் பூர்வாசாரிய பரிக்கிரகஹீனம் என்பதும் இதனால் ஸ்பஷ்டமாம். இது நிற்க. இதுவரை நிரூபித்ததால் இவர்கொண்டவழியில்வேத

ங்களின் மேலான நிலை ஆகமத்துள்ளதென்றதும் அவலமா தலாலும், வேதாந்த விருத்தார்த்தம் ஆகமங்களில் உள்ளது என்பதும் ஸப்பிரமாணமாக வெளியிடப் பட்டமையாலும் ஆகமங்களில் தற்புகழ்ச்சியாய் 'வேதாந்தாத்பரம் ஜ்ஞானம்' என்றும் 'ஸித்தாந்தம் வேதஸாரகம்' என்பதாதி வாக்யங்கள் கேவலாஸதர்த்த வாதங்களாயின. அங்ஙனமில்லாது இங்குகுறிக்கப்பட்ட அவைதிகாகமங்கள் வேதாந்தார்த்தமும் வேதசாரமும் ஆனல் அவற்றை வாயுசங்கிதை அவைதிகம் என்றும் கூர்மபுராணம் வேதபாஹ்யம், மோஹசாஸ்திரம் என்றும் ஸூதசங்கிதை அவைதிகபாஷண்டம் எனவும் ஓதக்குமா? மேலும், 'ஸ்ருதிஸாரமேகஸ்வதந்த்ர உதாஹ்ருதம்' 'வேதசாரம் ஒன்று மற்றது சுதந்திரம்' என்று வாயுசங்கிதை, ஸ்பஷ்டமாய் வைதிக சிவாகமங்களே வேதசாரங்கள் என்ற அதேசங்கிதை 'காமிகாதி இருபத்தெட்டும் சுதந்திரம், வேதசாரத்திலும் வேறு சித்தாந்தமெனப்படும்' என்றுசொல்லி ஓதுக்கிய ஆகமங்கள், வேதசாரம் வேதாந்தார்த்தம் என்று ஆகமங்களில் உள்ளவசனத்தைக்கண்டு காட்டி நாட்டிய சித்தாந்தம் ஆடிக்காற்றில கப்பட்ட சிறுபருத்தித்தூசிஆயிற்றென்க. அங்ஙனம் ஆகமவாக்யமும் அவ்வாகமந்தழுவிய வைதிகத்தை விட்டவர் வாக்யமுமே. அவைதிகாகமங்கள் வைதிகமாகவும் வேதசாரமாகவும் வேதாந்தார்த்தமுமாகவுஞ்செய்ய வலியுள்ளதேல் பாஞ்சராத்திரமும் அவ்விதமும் அதன்மேலுமாவதும் எவ்வாறுதடுக்கப்படுமே. பாஞ்சராத்திரத்தில்:—

(க) வேதைஶ்சதுர்பிஸ்ஸஹிதம் க்ருதம் மேரௌ மஹாகிரௌ|

[உ] ருக்யஜுஸ்ஸாமபிர்ஜுஷ்டம் அதர்வாங்கிரஸை ஸ்ததா|

(ங) இதம் மஹோபநிஷதம் சதுர்வேதஸமந்விதம்

(1) நான்குவேதங்களுடன் கூடியது மேரு பர்வதத்தில் செய்யப்பட்டது.

(2) ருக்கு, யஜுஸ்ஸு, சாமம் இவைகளுடன் சேர்ந்தும் ஆதர்வணம் அங்கிரஸுடனும் சேர்ந்தும் செய்யப்பட்டது.

(3) இது மஹோபநிஷத்து;நான்குவேதங்களுடனும் கூடியது என்றும் பாஞ்சராத்திரம் பரம்மசங்கிதை விஷ்ணுதிலகத்தின் இறுதியில் 'ஸர்வவேதாந் ததோ கத்வா இந்த்ரியாணி நியம்ய:

ஆராதயத்வம் தேவேஶம் ஸர்வாபீஷ்டப்ரதோ ஹரி:|'

'எல்லாவேதங்களையும் கற்று தவத்தால் இந்திரியங்களைஜெயித்து ஸ்ரீஹரியை (இந்த பாஞ்சராத்திரமார்க்கத்தால்) ஆராதனஞ்செய்யுங்கள், அவர் உங்களுக்கெல்லாம் அபீஷ்டசித்தியையும் கொடுப்பார்' என்றும் உள்ளதையும் இவ்வாதியார் கண்டிலர். ஆகமப் பிராமாண்யத்திலும் ஸ்ரீராமாநுஜபாஷ்யத்திலும் அதன் வியாக்கியானமாகிய சுருதப் பிரகாசிகையிலும் இதைப்போன்ற அநேக வசனங்களுள. அவையெல்லாம் கேவலவாதமாகவே, அது காரியகாரியல்ல. இல்லாதஉண்மையே அவ்வாக்கியம் என்பீரேல்,

வேதாந்தேஷு யதாஸாரம் ஸங்க்ருஹ்ய பகவாந் ஹரி:
பக்தாநுகம்பயா வித்வாந் ஸஞ்சிக்ஷேப யதாஸுகம்||

'வேதாந்தங்களில் உள்ள சாரத்தைப் பகவானுகிய ஹரி சங்கரகித்து பக்தரிடம் உண்டான கருணையால் உபதேசித்தார்' என்று பாஞ்சராத்திர காலோத்தர சங்கிதையும் பிரம்மசங்கிதையும் சொல்வதால் அதுவும் வேதாந்தசாரமேயாம். அன்றியும் இவ்வித கேவல வசனமாத்திரையால் வேதாந்த சாரமாகிய உமது ஸித்தாந்தத்தை உம தாசிரியராகநீர் சுவிகாரஞ் செய்துகொண்ட ஸ்ரீகண்ட யோகிகள் பழித்ததென்னே? மேலும் நீர் எடுத்துக்காட்டிய மேலிரண்டுவசனங்கள் அம்மகான்பாஷ்யம் செய்யும்பொழுது எங்கு மறைந்திருந்தன? அவை அச்சைவ ரத்துவித பாஷ்யம் இயற்றப்பட்ட பிறகே விளைந்தனவாம் போலும்! ஸ்ரீமத் ஸ்ரீகண்ட வித்யாசாரிய சுவாமிகளான சிவார்க்க மணிதீபிகையுடையாரும் இச்செயுள்களை விட்டதுஎதனுல்? அன்றிஎரிமழுவேறியஈசன் திருவருட் பெருமை விரித்தவந்தணர்பிரான்ஹரதத்தமூர்த்திகளாவது வேதாந்தசாரம் அவைதிக காமிகாதியாக மங்கள் என்றனரா? மற்று பூர்வகாலத்தவதரித்த ஸ்ரீமத் ஸித்தாந்தசேகரர் எவரும் காணுத நவீன சித்தாந்திகள் வசனம் ஒன்று எடுத்து அதன் வலிகொண்டு பிரத்தியக்ஷமாய் வேதவைதிக நிந்தா பூஷணங்களான அவைதிகாகமங்களைப் பெருமைப்படுத்த வெளிவந்த நமது நண்பர் சாகஸம் மிகவும் மெச்சத் தக்கதே. அவர் என்செய்வார்! ஸ்ரீஜகத்குருநாதன் உண்மை யபிப்ராயம் வழிமாறுது கற்ற சிவாத்துவித சித்தாந்தச் சேறிவுபெற்றபேரன்பர் தென்னுட்டில் சிலரே என்றதையும் தமிழுலகத்துள் அவ்வாடையே இல்லையென்றும்தெரிந்துகொண்டே இங்ஙனம் செய்ய இவர் துணிந்தார் எனவெண்ணுகிறோம். பாருங்கள்! இம்மட்டோடே நில்லாமல், 'வேதம் பொது ஆகமம் சிறப்பு' என்று தாந்திரிகப் பழம் பாட்டைப்பாடவுமாரம்பித்தார். இவருக்கு (சைவருக்கு) இது சிறப்பானுல் வைணவருக்குப் பாஞ்சராத்திரம் சிறப்பு. இவருக்கிது வேதாந்தசாரமானுல் அவ்வைணவருக்கு அவர் பாஞ்சராத்திரம் வேதாந்தசாரம். நீர் நான்குபுராணவசனத்தை மறைத்து வைதிக பாசுபதத்தைப் புகழ்ந்ததை உமக்குச் சாதகம்போல் எடுத்துக்காட்டி மற்றவரை மிரட்டினீர். அவர்தமதுதந்திரத்திலும் வராகாதிபுராணங்களிலும் பல பிரமாணங்களைக் காட்டினுர்.

இன்னும் வரும்.